

Proa

ANDREA MAYO

La planta carnívora

ANDREA MAYO

LA PLANTA CARNÍVORA

Il·lustracions d'Oscar Sarramia

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: febrer del 2021

© Flavia Company, 2021

© de les il·lustracions interiors: Òscar Sarramia

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions, SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-866-8
Dipòsit Legal: B. 474-2021
Composició: Realització Planeta

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.
Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, a través del portal www.conlicencia.com
o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.
Tots els drets reservats.

A partir d'ara explicaré tota la veritat. A partir d'ara tot el que expliqui serà veritat. Vosaltres em direu, no m'ho crec.

Que fàcil que seria no empassar-se l'horror, o pensar que només pot afectar els altres.

Això a mi no em passaria.

Jo no ho aguantaria.

Com pots permetre que algú et faci una cosa així.

Jo em trobava entre vosaltres, abans, en el grup que menysprea els febles. En el que els considera culpables. Còmplices.

Què és la debilitat?

I per què he d'explicar ara la veritat? Per què no abans?

Vosaltres no teniu ni idea del que és la por que algú et persegueixi. No heu hagut de canviar de nom, de país, d'idioma. Vosaltres no sou jo, encara que jo sí que era una de les vostres.

Què té una planta carnívora que no tinguin les altres?

Penseu-hi.

És més vistosa.

Més difícil de conrear.

Penseu-hi.

La planta carnívora té moviment propi. Degluteix. Atrapa preses vives. Quan hi fan contacte, activa la trampa. I les tanca dins seu si estan prou temps al seu abast.

No en surts viva si te li acostes.

Ningú no se li acosta des de fa anys.

Es fa la inaccessible.

Com es diu?

Ibana.

S'assembla a iguana.

Me l'havia presentada la meva germana. M'havia avisat, és una mica rara, però té bona conversa.

No ho sé, a mi em fa mandra, li vaig confessar després. És molt creguda. Es pensa que està més enllà del bé i del mal. No beu, no fuma, no folla. Fa por.

Però té bona conversa.

De què parla?

De què merda parla la gent que sembla interessant? Allà hi havia una pista, però no vaig saber veure-la. La gent que sembla interessant parla sobre la gent que la considera interessant just amb l'objectiu de semblar-li interessant.

A la gent li encanta que els parlin d'ells mateixos.

Es fan els entesos sobre tu, de cop i volta ets el seu tema.

El que a tu et passa; però.

El que m'he fixat que fas; però.

Quina vida tan genuïna que tens; però.

Tu ets taure?; però.

Tens una gran habilitat per a això; però.

I per a allò; però.

T'observen. T'ho diuen. Et fan rendir als seus peus. O més ben dit, als seus pètals.

Acosta't una mica més.

Les plantes carnívores no tenen perfum. Qui gosaria olorar-les? No els cal, doncs. Llei del mínim esforç. Tenen un sistema de seguretat per evitar el desaprofitament d'energia en cas que la presa atrapada no tingui cap valor nutritiu.

I com es diu?

Ja t'ho vaig dir.

Ibana, tens raó. Me n'havia oblidat. La teva amiga iguana, tan quieta fins que apareix la font d'energia que necessita.

I amb tu de què xerra?

Parla del mal al món.

Té una iguana petita. La iguaneta. És un tros de carn que li va quedar d'una víctima mascle que se li va escapar. Ningú no sap com va aconseguir fugir-ne. Hi ha qui diu que el van ajudar des de fora.

Sempre he seduït. Venia incorporat de sèrie, l'efecte que des de ben jove he provocat en les dones. Totes les edats, totes les classes socials, tots els estats civils, totes les tendències sexuals.

Un gest de la mà, una picada d'ull, un poema recitat com sense voler o un conte que les faci protagonistes. Altres facilitats, no. Aquesta sí. I la iguana no podia ser menys.

M'has tocat, et quedes, va sentenciar.

Com que em quedo?

Temps antics. Semblava un discurs de temps antics.

Jo no soc com les altres. M'has tocat, et quedes amb mi.

Com si defensés una mena d'hipertròfica virginitat.

M'has tacat, pagues.

I el temps que tardes a reaccionar és suficient perquè el mecanisme, silencios, engegui el procés.

Em va etzibar una hòstia i em va obrir una ferida ben a prop del llagrimer de l'ull esquerre, que em va començar a sagnar.

No només no em va demanar disculpes sinó que se'n va anar després de donar un cop de porta. De cotxe. Érem en un poble de merda en un lloc de merda, lluny de tot.

Li vaig trucar al mòbil sense parar durant una bona estona, i no contestava. Ni contestaria. Sempre feia el mateix.

Em vaig fer una foto de la ferida, la cara sagnant. L'hi vaig enviar per WhatsApp.

Va respondre: T'he desfigurat.

Li vaig demanar que m'acompanyés a un CAP.

No, t'he desfigurat.

Doncs porta-m'hi.

I no.

Vaig conduir sola, sense aturar-me, més d'una hora. La ferida em cremava. Se'm va tacar de sang el coll de la camisa. Vermell sobre blanc. Gotes.

A l'hospital em van dir: Cal denunciar. La infermera em mirava primer l'ull i després les gotes de sang a la roba i després les claus del cotxe a les mans i després les mans, que devien mostrar nervis, potser feien moviments que fan les mans de totes les persones quan dissimulen, amb el seu llenguatge no verbal.

Allà em vaig adonar de tot, perquè vaig contestar: No, si he estat jo sola, m'ho he fet amb la bossa, no sé ni com. I em vaig quedar mirant la bossa com si no fos meva, amb cara de com dimonis m'has pogut fer això, on tens la part que talla.

Em van creure perquè com no m'havien de creure. És a dir, no em van creure però com m'ho havien de dir. No soc una dona amb aspecte de maltractada.

Imbècil! Quin aspecte tenen les persones maltractades?

No tenen un aspecte diferent, això és un prejudici, no semblen res, no són iguals entre elles, el desastre és a dins i els que les busquen per deglutir-les en coneixen molt bé els marcadors.

Vostè com va saber que havia de fugir?

Quan vaig començar a tenir por d'ella.

I això quan va ser?

Quan em vaig adonar que no es commovia mai després de maltractar-me.

Cada nit em ficava al llit al seu costat i pensava: No em puc morir així, aquí, amb aquesta persona a la vora. No puc acabar la vida amb algú que em deixaria morir sense immutar-se.

El seu discurs és molt fragmentat, se n'adona?

És impossible narrar tant d'horror seguint un fil.

Quin diria que era el seu estat predominant?

Jo vivia en estat d'alerta. No sabia què podia dir o fer; què no. Tot era susceptible de molestar-la i provocar un dels seus atacs d'ira. També el silenci. Però no eren sempre les mateixes coses. No donava pistes. Això és el terror, oi?